

Curierul Misionar

Anul XXIV

Martie 1946

No. 3

Ziua medicală

23 Martie 1946

PROGRAM

1. Cântare de deschidere No. 14
2. Rugăciune
3. Cor
4. Lectură: Sănătate — Caracter. Trecere la mărire
5. Anunțuri despre Școala Surorilor de Caritate, care funcționează în București, Str. Labirint 116, și despre Dispensarul anexat ei, unde se dau consultații medicale: Miercuri și Joi după amiază dela 2 la 4
6. Lectură: Apel călduros
7. Cântarea No. 6

- In timpul executării cântării se va aduna o colectă a cărei sumă se va trimite cu mențiunea: „Școala Surorilor de Caritate”
7. Cântare de închidere No. 16
  8. Rugăciune

NOTA. — In vederea unei bune executări împărțiți din vreme materialul la cei cari vor avea să prezinte diferitele subiecte. Cu ocazia aceasta faceți un apel către membri de a a-și procura și răspândi revista medicală „Sfetnicul Vieții”. In scopul acesta faceți o înscriere câte reviste vrea să ia lunar fiecare membru spre a le răspândi. Comanda aceasta trimeteți la Editură spre a vi se trimite regulat în fiecare lună.

Sănătate-caracter. Trecere la mărire

Cea mai minunată experiență va fi a celor ce vor fi în viață la venirea Domnului și pregătiți pentru trecerea la mărire și pentru luarea la cer, fără a mai gusta moartea. Apostolul Pavel zice: „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi (muri)”. 1 Cor. 15, 51.

Când ne gândim la marea mulțime a celor morți în cursul veacurilor până azi, atunci înțelegem că numărul celor în viață azi pe pământ e nespus de mic în comparație cu cei ce dar pare că și-a intensificat-o. Oare, nu se spune, că numărul celor uciși în războiul anii aceștia a fost între 60 și 80 de milioane? Mai socotiți apoi și numărul celor ce au murit ca

de obicei, de bătrânețe și de diferite boale, dorm în sânul pământului. Cu adevărat că cel rău n'a stat degeaba atâta veacuri, ci a ucis multe mii de milioane de oameni. Aceasta a fost ocupația lui de totdeauna și de toate zilele, căci despre el zicea Domnul: „El a fost ucigaș dela început”. Iar acum, în zilele noastre, el — nu numai că nu și-a schimbat ocupația,

Cu adevărat că e o lume periculoasă aceasta, în care trăim, dacă numai doi au rămas în viață, fără să fi trecut prin valea umbrelor morții: adică, numai Enoch și Ilie.

Dar aveau să fie acești doi singurii dintre oameni, cari să treacă la mărire, fără să

guste moartea? — O, nu! Mulți din cei din generația de azi au făgăduința că vor scăpa din ghiarele arhiucigașului și nu vor trece prin închisoarea mormântului. O, ce glorioasă făgăduință și ce minunată perspectivă! Căci zice Apostolul Pavel: „Noi, cei cari rămânem până la venirea Domnului... cari suntem în viață... împreună cu cei înviați vom fi luați pe nori întru întâmpinarea Domnului în văzduh: și astfel vom fi totdeauna împreună cu Domnul”. 1 Tes. 4, 15—18. Și astfel Cuvintele Domnului, când zise: „Sunt unii aici, cari nu vor gusta moartea, până ce vor vedea pe Fiul Omului venind în împărăția Sa”, se vor împlini în totul în zilele noastre. N'am vrea să fim și noi printre cei ce vor face o așa minunată experiență? Dar nu credeți, că e nevoie de o pregătire specială pentru aceștia, cari vor să treacă din această îmbătrânită și ruinată lume în sferele mării de sus, la marea de cristal? **Nu se cer oare silințe speciale din parte-ne, ca să ajungem buni și calificați pentru acea trecere la mărire?**

Enoch a fost închipuitor despre aceia, ce nu vor vedea moartea, ci vor trăi să vadă venirea Domnului și să fie luați în mărire. Dar trecerea la mărire a lui Enoch a fost oare o întâmplare de moment? Nu, ci ea a fost opera unei vieți întregi. Căci cetim despre el: „Prin credință, Enoch fu luat la mărire, fără să vadă moartea”. Ebrei 11, 5 (trd. engl.) Notați ce zice Scriptura: prin credința vie în Dumnezeu și în făgăduințele Sale, Enoch scăpă de moarte și fu luat la mărire. Această credință a lui, lucrând prin iubire, produse în Enoch o așa transformare a vieții și a caracterului său, încât orice cuget și orice act al lui se producea în perfect acord cu voia lui Dumnezeu. Astfel ajunse el, pe cum cetim despre dânsul, că „înainte de a fi luat la cer, primi mărturia, că era plăcut lui Dumnezeu”. În ce anume credeți că plăcea el lui Dumnezeu? Înțelegem, că Enoch era în perfect acord cu voia lui Dumnezeu și cu sfaturile Lui și plăcut lui Dumnezeu în toate ale vieții. El cu stăruință căuta să cunoască și să înțeleagă toate sfaturile și învățăturile lui Dumnezeu, și, prin credință, isbutea să-și conformeze viața în totul cu planul lui Dumnezeu față de noi oamenii. Tocmai această conformare a sa, în puterea credinței și a harului lui Dumnezeu, l-a făcut pe el să fie

pregătit pentru trecerea la mărire și pentru luarea la cer.

Măsura sfințeniei și a desăvârșirii

Dar nu cumva, din zilele lui Enoch până azi, s'o fi schimbat măsura sfințeniei și a desăvârșirii? Nicidecum. Dar noi ne-am schimbat nespuse de mult în ce privește măsura aceasta. Enoch „era plăcut lui Dumnezeu”. Dar ce credem noi? Era Enoch plăcut lui Dumnezeu și la mâncare și băutură, și în cultivarea și păstrarea puterilor sale fizice? O fi înțeles el, că a mânca sau a bea într'un fel sau altul are vreo legătură cu voia lui Dumnezeu și cu plăcerea sau neplăcerea lui? Negreșit, că, da. Pentru că acelaș Apostol, care ne spune, că Enoch a plăcut lui Dumnezeu și a fost luat la cer, dă bisericii de azi îndemnarea: „Ori de mâncați, ori de beți, și orice faceți, faceți totul spre mărirea lui Dumnezeu”, adică pentru plăcerea lui Dumnezeu. 1 Cor. 10, 31. De ce, oare, n'a zis Sf. Apostol numai simplu: „Orice faceți, faceți totul spre mărirea lui Dumnezeu?” În acest „orice” nu s'ar fi cuprins și mâncarea și băutura? Totuși, Apostolul a ținut să amintească în deosebi **mâncarea și băutura**, din cauza ispitei la care este supus tot omul în privința aceasta.

Interesant apoi, că acelaș Apostol scrie despre vechiul Israel și ne spune, că toți au ieșit din Egipt, toți au plecat spre Canaan, toți au trecut prin Marea Roșie și au făcut apoi multe experiențe minunate, dar — zice Apostolul: „Mulți din ei nu au plăcut lui Dumnezeu, ci au fost răpuși în pustie”. 1 Cor. 10, 5. Va să zică: Enoch a plăcut lui Dumnezeu, și a fost luat la cer; mulți din vechiul Israel nu au plăcut lui Dumnezeu și au fost răpuși în pustie. În ce nu au plăcut ei, și au ajuns să fie răpuși? — Chiar Scriptura ne spune, în ce nu au plăcut, căci zice: „Acestea au fost pildă spre învățătura noastră, pentru ca noi să nu poftim lucruri rele, cum au poftit ei”. Vers. 6 (trd. engl.) Ce lucruri rele au poftit ei? Scriptura nu ne lasă în îndoială cu privire la acele lucruri rele, după cari poșteau ei, ci ni le spune clar, când zice: „Voi ați plâns în auzul Domnului și ați zis: Cine ne va da carne să mâncăm?” Num. 11, 18. Indată a izbucnit plaga și au murit atâția, ale căror morminte au fost numite „mormintele lăcomiei”, pentru că, zice Scriptura: „Acolo au îngropat pe poporul apucat de poftă”.

Num. 11, 34. Psalmistul zice de asemenea despre ei: „Ei ispitiră pe Dumnezeu în inima lor, cerând **mâncare după poftele lor**”. Ps. 78, 18. Apostolul Pavel îndeamnă pe frați și zice: „Și nu fiți idolatri, cum au fost unii din ei”. Cetind aceasta, poate ne gândim la idolatria

inchinării la vițelul de aur. Dar nu despre aceasta e vorba, ci Apostolul vorbește despre **idolatria în mâncare și băutură**, și în alergarea după plăceri și distracții, după cum stă scris: „Poporul se așază să mănânce și să bea, și se sculară să joace”. 1 Cor. 10, 7—10.

REFORMA SANITARĂ O MARE BINECUVANTARE

Chiar dela început, Dumnezeu dădu poporului Său din zilele de apoi reforma sanitară, ca să le fie o mare binecuvântare. În privința aceasta, Spiritul Profetic ne spune:

„Lucrarea reformei sanitare este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru alinarea suferințelor lumii și pentru curățirea (purificarea) bisericii Sale”. — „Mărturii”, vol. 9, p. 112. 113

„Văzui, că Tatăl nostru ceresc a revărsat asupra noastră marea binecuvântare a luminei privitoare la reforma sanitară, ca noi să putem asculta de cererile Sale și să-L preamărim pe El în corpurile și spiritele noastre, cari sunt ale Lui, și în cele din urmă să stăm fără pătă înaintea tronului lui Dumnezeu”. — *Idem*, vol. 1, p. 488.

Foloasele reformei sanitare

Foloasele recoltate pe urma trăirii reformei sanitare sunt numeroase și pot fi grupate în foloase fizice și foloase spirituale. Ni se spune clar, că „bolile și suferințele cari s'au înmulțit îngrozitor, sunt în mare parte produse prin marile greșeli, cari se fac în dietă. — Divina Vindecare, p. 295 (ed. engl.) Tot în acea carte ni se spune: „Relele obiceiuri în mâncare și folosirea alimentelor nesănătoase, sunt în mare parte cauză necumpătării, a desfrânărilor, a crimelor și a ruinării, cari s'au abătut ca blestem asupra lumii”. — *Idem*, pag. 146 (ed. engl.)

Dar, prin trăirea principiilor reformei sanitare, Dumnezeu vrea să realizeze pentru poporul Său foloase și mai mari. Scopul adevărat al reformei sanitare și al întregii lucrări medicale este ca și prin ea Domnul „să gătească un popor pregătit” pentru El și pentru întâmpinarea Sa. Luca 1, 17. Următoarele citate arată aceasta clar:

„Marele scop al reformei sanitare este, să asigure cea mai înaltă dezvoltare a corpului, a spiritului și a sufletului... Legile naturii fiind legile lui Dumnezeu, ele sunt rânduite spre binele nostru; iar ascultarea de ele aduce fericirea în viața aceasta și ajută la pregătirea pentru viața viitoare”. — *Idem*, pag. 146.

„Reforma sanitară este o ramură a marelui lucrări de pregătirea unui popor pentru venirea Domnului”. — „Counsels on Health”, p. 20.

„Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru strigătul cel tare al ingerului al treilea. Ei au de făcut o lucrare pentru propria lor persoană, de

care lucrare nu trebuie să aștepte, ca să o facă Dumnezeu pentru ei... Aceasta e o lucrare individuală, și nu o poate face unul pentru altul. Având deci aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinăciune a cărnii sau a spiritului, desăvârșind sfințenia în temere de Dumnezeu... *Ca să poată fi gata pentru trecerea la mărire*, poporul lui Dumnezeu trebuie să se cunoască pe sine... Ei trebuie să-și supună apetitul sub stăpânirea forțelor morale și intelectuale”. — „Mărturii”, vol. 1, p. 486. 487.

„Predicatori și popor sunt nepregătiți pentru timpul în care trăiesc, și aproape toți cei cari pretind că cred adevărul prezent sunt nepregătiți spre a înțelege lucrarea de pregătire cea pentru timpul acesta... *Ei sunt complet nepregătiți (neînstare) de a primi ploaia târzie...* Predicatori și popor trebuie să facă progrese mai mari în lucrarea reformei. Ei trebuie să înceapă fără întârziere, să-și corecteze obiceiurile rele la mâncare, băutură, îmbrăcare și muncă”. — *Idem*, p. 466.

„Trebuie scos în relief faptul, că marele scop de atins prin reforma sanitară e nu numai sănătatea, ci desăvârșirea și spiritul sfințeniei, care nu poate fi atins cu corpuri și cu minți bolnave”. — *Idem*, pag. 554.

„Cei ce au primit învățături cu privire la relele produse prin folosirea cărnei, a ceaiului, a cafelei, și a unor alimente prea bogate și nesănătoase, pregătite nesănătos, și cari sunt hotărâți să facă legământ cu Domnul prin sacrificiu, nu vor mai continua să-și satisfacă poftele lor după o hrană, pe care o știu că e nesănătoasă. Dumnezeu cere ca apetitul să fie curățit și să fie practică lepădarea de sine în cele ce nu sunt bune. *Aceasta este o lucrare, care trebuie să fie făcută înainte ca poporul să poată sta în fața Domnului ca popor desăvârșit*”. — „Mărturii”, vol. 9, p. 153. 154.

„Dumnezeu cere, ca poporul Său să facă progrese continui. Noi trebuie să învățăm, că satisfacerea apetitului e cea mai mare piedică pentru desăvârșirea minții și pentru sfințirea sufletului. Cu toată cunoașterea reformei sanitare, *mulți din noi mănâncă așa cum nu trebuie*”. — *Idem*, p. 156.

„Acum mai bine de șaptezeci de ani, Domnul ne dădu lumină specială cu privire la reforma sanitară. *Dar cum umblăm noi în lumina aceasta?* Ce mulți sunt cei ce au refuzat de a trăi în armonie cu sfaturile lui Dumnezeu! Noi ca popor ar trebui să facem progrese potrivite cu lumina primită. *Suntem dator să înțelegem și să respectăm principiile reformei sanitare*”. — *Idem*, p. 158.

Scriptura arată clar, că chestiunea privitoare la anume ce să mănâcăm și ce să nu mân-

căm, s'a pus și la vechiul popor Israel și ea s'a dovedit în strânsă legătură cu progresul lor spiritual și cu soarta și destinul lor. Dacă ei, având să intre într'un Canaan pământesc, și totuși a trebuit să fie pregătiți printr'un fel de viețuire, care excludea din alimentația lor carnea, ca nefiind alimentul care să ajute la promovarea unei bune stări spirituale, cu cât mai mult azi cei ce urmează să intre în Canaanul ceresc? De ce ne-am mira atunci, că Dumnezeu ne-a dat prin Spiritul Profetic atâtea învățături cu privire la reforma sanitară? Dar de ce să fim atât de întârzâietori a trăi aceste minunate principii, cari ajută la dobândirea sănătății fizice și la asigurarea unei bune stări spirituale? Căci strânsa legătură între hrana pe care o mănâncă cineva și între caracterul și soarta sa este clar dovedită de Scripturile Sfinte, cari, auzirăm, cum spun clar și hotărît: „**Enoch a plăcut lui Dumnezeu, și a intrat în cer; iar „Iudeii pofticioși nu au plăcut lui Dumnezeu, și au fost răpuși în pustie**”. Și în ce nu au plăcut? În ce a fost cercată credința și ascultarea lor? În aceea, că ei au poftit carne, contra sfatului și prescripției lui Dumnezeu, Care le dădea numai

mană; ei „**au cerut mâncare după poftele lor, iar nu după prescripțiile și principiile divine**.”

Iubiți frați și surori din poporul advent! Azi, când suntem chemați, să ne pregătim pentru trecerea la mărire, vrem noi să fim ca Enoch — plăcuți lui Dumnezeu în toate, și urmând lui Dumnezeu ca niște copii iubiți, sau alegem să fim poftitori de lucruri rele, și neplăcuți lui Dumnezeu, ca Iudeii poftitori și rebeli, cari nu ajunseră nici în Canaanul pământesc, ci le rămaseră oasele în pustie? E bine să hotărîm chiar azi poziția noastră, ca să nu ne mai amăgim pe noi înșine și pe alții, că mâncarea de carne și reforma sanitară în toată trăirea principiilor ei n'ar avea de a face cu sfințirea.

Ștefan Demetrescu

NOTA. — Articolul acesta este alcătuit în cea mai mare parte cu material luat dintr'un articol scris de Dr. A. V. Truman, secretarul Departamentului Medical la Conferința Generală, și tipărit în „The Church Officers' Gazette” din Aprilie 1935, spre a fi citit la Ziua Lucrării Medicale din anul acela.

APEL CALDUROS

„Strigați de bucurie către Domnul, toți locuitorii pământului! Slujiți Domnului cu bucurie! Veniți cu veselie înaintea Lui! Să știți, că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: Noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui”. Ps. 100, 1—3.

Ce fericire este să ne știm popor al lui Dumnezeu și copii ai Săii! De curând am învățat în Lecțiunile Școlii de Sabat să știm că: „Dumnezeu a avut **un singur Fiu, Care n'a păcătuit; dar nu are niciun fiu, care să nu treacă prin suferințe**”. Cuvântul acesta minunat, care ne mângâie pe deplin în suferințele și greutățile noastre și ne dă curaj și putere să le biruim, — știind că nu suntem chemați să facem ceea ce Domnul Isus Insuși n'ar fi făcut. El înaintea noastră în măsură desăvârșită — ne-ar putea servi să-i alcătuim o paralelă în totul corespunzătoare, ca să auzim și să credem că: „Dumnezeu a avut un singur Fiu, Care n'a păcătuit; dar nu a avut și nu are niciun fiu, care să nu fi lucrat din răputeri și să nu

fi sacrificat chiar totul și viața pentru sfârșirea lucrării celei spre preamărirea bunului nostru Tată ceresc.

Domnul este Fiul unul născut, Care zise despre Sine: „Tată, Eu Te-am preamărit pe pământ terminând lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac”. Ioan 17, 4. Fericirea de a ne ști copii ai lui Dumnezeu, să ne determine și pe noi a ne recunoaște cu bucurie și cu entuziasm obligăția de a fi și noi gata azi să facem și să sacrificăm totul pentru ca să putem zice ca și Domnul Hristos: „Tată, noi te-am preamărit pe pământ terminând lucrarea pe care ne-ai dat-o să o facem”.

Și mulțumim lui Dumnezeu că El ne-a dat nouă, poporului Advent, să facem lucrarea Sa azi, care lucrare a ajuns acum la sfârșitul și la terminarea ei, care să umple tot pământul de mărirea lui Dumnezeu prin strigătul cel tare al soliei din Apocalips 18.

Și mulțumim bunului Dumnezeu și pentru faptul, că El tocmai în timpul ultimelor mari

efortări depuse de poporul Advent pentru terminarea lucrării Domnului, a ajutat ca lucrarea Sa în scumpa noastră țară să fie prevăzută acum chiar la timp cu ceea ce Spiritul Profetic ne spune că este și constituie „Brațul drept” și „Mâna dreaptă” a lucrării lui Dumnezeu din zilele de apoi.

Dumnezeu ne-a ajutat, că printre celelalte ramuri ale ei — lucrarea Domnului să fie mult sprijinită azi în țara noastră și prin ramura numită „Lucrarea Medicală”, care pe bună dreptate merită numele de „Brațul drept” și „Mâna dreaptă” a lucrării de răspândirea Evangheliei și a puterii ei vindecătoare.

Dar punerea în funcțiune cu toată puterea cuvenită a „Lucrării Medicale”, mai ales acum la începuturile ei, când totul trebuie creat și organizat — adică atât un serviciu dat și ni-i va mai da Dumnezeu — cât și imedical cu Medicii binecuvântați pe cari ni i-a stituirea de Școală și Sanatoriu pentru tratarea bolnavilor și pentru formarea unui corespunzător cadru de consacrate Surori de Caritate și forțe sanitare ajutătoare — e delăsine înțeles că reprezintă cheltueli cari costă și vor costa foarte mult.

Stim însă că poporul Domnului, copiii lui Dumnezeu, nu se dau înapoi din cauza mărimii sacrificiilor ce li se cer, pentru că noi știm, că Tatăl ceresc a făcut sacrificii mult mai mari când a dat pe Fiul Său unul născut; și iubitul nostru Mântuitor, când a dat mărirea cerului și chiar vieața Sa bucuros „pentru noi oamenii și pentru mântuirea noastră”. Dar știm că singurul lucru necesar pentru Comunitățile noastre este numai să audă despre ce este vorba și, adică, ce lucrare trebuie făcută; căci atunci ei sunt gata să și aducă mijloacele necesare pentru îndeplinirea acelei lucrări.

Scopul apelului nostru călduros, de aceea, acum este să înștiințeze pe copiii lui Dumnezeu din toată Uniunea Română, că lucrarea

Domnului în lucrarea ei medicală are nevoie de ajutoare importante și în sume mari, pentru ca să facă față procurării celor necesare pentru funcționarea în cele mai bune condițiuni a Școalei Surorilor de Caritate și a Dispensarului Medical care a și început a funcționa în București, Str. Labirint 116, cât și a începe pregătiri și procurări de cele necesare pentru Sanatoriul, care am dori să funcționeze cât mai curând.

Pentru că totul se face spre lauda lui Dumnezeu, care a făcut și face totul în toate pentru noi și pentru toate iubitele suflete la câștigarea cărora trebuie să lucrăm cu toate puterile și cu toate mijloacele noastre; este cazul să spunem pe față iubiților noștri frați și surori de pretutindeni din Uniunea noastră că bunul Dumnezeu a binecuvântat și va binecuvânta lucrarea Sa în țara noastră în măsură mare nu numai spre determinarea creșterii ei în afară — ci și pentru creșterea sufletească lăuntrică a fiecăruia dintre membrii noștri, ca să crească în măsura corespunzătoare mărimii lucrării și consacrarea fiecăruia și darurile necesare acestei mari lucrări. E bine să se știe că am avut și avem iubiți frați și surori cari — chiar pentru Lucrarea Medicală, pentru Școala Surorilor de Caritate și pentru Sanatoriul așteptat — au dat chiar și daruri în sumă de câte un milion sau două milioane de lei. Aceste daruri sunt chiar binevenite și binecuvântate acum, când pregătirea funcționării acestei ramuri a Lucrării Medicale cu Instituțiile anexe stricte necesare ei, sigur că urmează să coste câteva sute de milioane. Amintesc toate acestea ca să știm cum să dăm și cât să dăm azi, ca să putem zice împreună cu Domnul Hristos cu bucurie: „Tată, noi am preamărit Numele Tău pe pământ, terminând lucrarea pe care ne-ai dat-o Tu să o facem”. Și, la aceasta să ne ajute Dumnezeu!

Ștefan Demetrescu

„O redeșteptare a adevăratei sfințenii“*)

de J. L. McElhany

„O redeșteptare a adevăratei sfințenii în nostru lucru de făcut este de a umbla după mijlocul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Primul Cuvintele acestea au fost scrise acum vreo

*) Se va citi în Sabat dimineața la 16 Martie 1946.

șasezeci de ani. Ele sunt cuvinte, de o urgență și vitală importanță pentru fiecare suflet. Ele înfățișează nevoia noastră individuală și colectivă. Cuvintele acestea nu s'au aplicat cu o mai mare tărie decât în timpul acesta. Ele ni se adresează cu o puternică chemare. Cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o redeschimbare a adevăratei sfințenii. Aceasta este o nevoie continuă, care crește mai mult și devine mai insistentă pe măsură ce se scurge vremea. Trăim în timpul sfârșitului. Năvala fulgerătoare a evenimentelor din aceste ultime ore ale istoriei lumii ne vorbește în sunete de trâmbiță.

Nu avem timp de pierdut. Sunt momente hotărâtoare. Dacă nu suntem cu totul de partea lui Dumnezeu, ne găsim în primejdia de a fi prinși în mreжіle lui Satana. Marea luptă între Hristos și Satana este pe punctul de a intra în stadiul ei final. Satana caută cu stăruință să adune sub steagul său al păcatului și răsvrătirii orice forță pe care poate pune mâna în vederea ultimei mari bătălii. El stăruie cu toată puterea asupra oricui se va lăsa înșelat de sofistăriile și ispitele lui. El caută să-și statornicească o dominație și o autoritate asupra neamurilor pământului. Cei cari prin propria lor alegere sunt păcătoși și săvârșesc nelegiuirea, se așează sub deplina lui conducere, și el nu are nevoie decât de puțin efort pentru a-i ține lângă el.

Demascarea planurilor lui Satana

Cei cari așteaptă revenirea Domnului sunt ținta celor mai crude atacuri ale lui Satana. Spiritul profetiei ne-a descoperit lămurit felul în care încearcă el să ne distrugă.

„În timp ce poporul lui Dumnezeu se apropie de primejdiile zilelor din urmă, Satana se sfătuește neobosit cu îngerii săi spre a găsi planul cel mai bun de năruire a credinței lor. De aceea el își îndrumă îngerii să-și întindă lațurile în mod deosebit pentru cei cari așteaptă a doua venire a lui Hristos și se străduiesc să păzească poruncile lui Dumnezeu.

„Marele înșelător spune: „Trebue să veghem asupra acelor cari atrag atenția oamenilor asupra Sabatului lui Iehova; ei vor face pe mulți să vadă cerințele legii lui Dumnezeu; și aceeași lumină care descoperă

adevăratul Sabat, descoperă și lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc, și arată că ultima lucrare pentru mântuirea omului are loc acum. Țineți mintea oamenilor în întunec până ce se va sfârși această lucrare, și în chipul acesta vom cuceri lumea și biserica...

„Mergeți și faceți ca goana după stăpânirea de pământuri și după bani să absoarbă toate grijile vieții lor. Prezentați-le lumea în lumina cea mai atrăgătoare, pentru ca ei să-și așeze aici comoara lor, și toate preocupările lor să fie îndreptate spre lucrurile de pe pământ. Trebuie să facem tot ce putem mai bine spre a împiedeca pe cei cari iau parte în lucrarea lui Dumnezeu să obțină mijloace spre a le folosi contra noastră. Țineți banii între noi. Cu cât vor obține mai mulți bani, cu atâta vor păgubi mai mult împărăția noastră prin luarea supușilor noștri. Faceți-i să se îngrijească mai mult de bani decât de clădirea împărăției lui Hristos și răspândirea adevărilor pe cari noi le urim, și atunci nu vom mai avea să ne temem de influența lor; căci noi știm că orice egoist și lacom după averi va cădea sub puterea noastră și în cele din urmă va fi despărțit de poporul lui Dumnezeu...

„Trebue să producem desbinări și preocupări aparte. Trebuie să le distrugem frământarea pentru sufletele lor și să-i conducem la critică, la judecarea, acuzarea și condamnarea între ei, cum și la nutrirea egoismului și dușmăniei. Din pricina acestor păcate ne-a isgonit Dumnezeu din fața Sa; și toți cari urmează exemplul nostru se vor împărtași de o aceeași soartă". — „Mărturii către predicatori", pp. 472—475.

Domnul a desvăluit planurile lui Satana, și ne-a descoperit primejdiile cari ne stau în față. El ne arată chipul amăgitor și pe neobservate în care vrăjmașul completează nimicirea noastră. Dintr'o puternică strădanie de a ne scăpa de uneltirile celui rău Domnul ne chiamă la o reînnoire a adevăratei sfințenii între noi. Numai într'o asemenea experiență vom putea găsi singura noastră nădejde de scăpare. A fi găsit trăind la nivelul lumii în marea zi a lui Dumnezeu nu va însemna altceva decât a adăuga la amărăciunea desamăgirii noastre veșnice.

Chemarea lui Dumnezeu se adresează fiecăruia dintre noi. Dacă vrem să fim gata

pentru venirea Domnului și Mântuitorului nostru, trebuie să fim înălțați la cel mai înalt nivel al vieții și experienței creștine. Nu ajunge a fi doar membru al bisericii. A fi doar cu inima pe jumătate în credința noastră și în servirea față de Dumnezeu, va avea ca rezultat pierderea sufletelor noastre. Noi trebuie să ajungem și continuu să trăim în împărăția adevăratei sfințenii. Chemarea lui Dumnezeu este pentru o asemenea experiență. Ea nu este o chemare doar pentru ora sau ziua aceasta. Este o chemare pentru o asemenea trăire în fiecare oră și în fiecare zi, în tot timpul așteptării venirii Domnului nostru. Noi nu putem și nu cutezăm să ne coborâm la nivelul lumesc sau al vieții lumești, nici pentru a ne bucura o oră măcar din plăcerile păcatului.

Este necesară o redeșteptare

„Trebuie să aibă loc o redeșteptare și reformare sub conducerea Duhului Sfânt. Redeșteptarea și reforma sunt două lucruri diferite. Redeșteptarea însemnează reînvierea vieții spirituale, o reînșufletire a forțelor minții și inimii, o înviere din moartea spirituală. Reforma însemnează o reorganizare, o schimbare de idei și teorii, în obiceiuri și fapte. Reforma nu va da fructele bune ale dreptății, cât timp nu este unită cu redeșteptarea Duhului. Redeșteptarea și reforma își vor face lucrarea lor anumită și făcând această lucrare se vor contopi”. — E. G. White în Review and Herald din 25 Februarie, 1902.

O asemenea redeșteptare nu constă doar în simpla ascultare a predicilor de redeșteptare sau în excitarea simțimentelor noastre, sau chiar în lucrarea unor hotărâri de a trăi mai bine. Ea ne chiamă la ceva mai mult decât atât. Trebuie să însemne despărțire de lume și curmarea oricărei înclinații sau prietenii cu lumea. Inseamnă a fi răstignit față de lume și a trăi în Hristos.

O asemenea redeșteptare aduce o reformare a vieții. Luați aminte la expresia: „Reforma însemnează o reorganizare, o schimbare de idei și teorii, în obiceiuri și fapte”. Noi nu putem experimenta sau intra într-o redeșteptare a adevăratei sfințenii fără ca ideile, teoriile și obiceiurile noastre să fi fost schimbate, reformate.

Dacă am înlocuit studiul Bibliei și citirea Mărturiilor prin literatură lumească, deseori de natură îndoielnică, trebuie să ne reorganizăm obiceiurile. Dacă am neglijat rugăciunea, atât personală cât și în public, trebuie să aibă loc o schimbare. Nu putem menține o sănătoasă viață spirituală când e neglijat studiul Bibliei și rugăciunea. Religia, dacă este adevărată, se va descoperi în cămin. din simpla ascultare a predicilor de redeșteptare și reformă în ce privește religia în familie. E nevoie de o continuă manifestare a iubirii atât în cămin cât și în biserică. Această iubire se va descoperi prin eforturile continue și zelose în vederea salvării copiilor și tineretului.

Mulți oameni cari se socotesc creștini sunt cu totul nepregătiți pentru venirea Domnului, din pricina spiritului lor de critică aspru și nemilos. Asemenea inși trebuie să-și schimbe obiceiurile și felul de a fi, sau dacă nu, nu vor intra niciodată în împărăția lui Dumnezeu. Alții au nevoie de o adevărată redeșteptare și reformă în ce privește exemplul și influența lor, în ce privește purtarea și umblarea lor. Lumea aproape că a părăsit cu totul principiile de purtare morală și corectitudine. Lucrul acesta est ilustrat de atitudinea față de căsătorie, creșterea divorțurilor, și decăderea morală atât la cei mai în vârstă cât și la tineri. În biserică, această atitudine trebuie muștrată cu asprime și atât bătrâni cât și tineri trebuie chemați la o redeșteptare și reformă. Oricine s'a făcut vinovat de necurătenie morală în cugete, cuvinte sau fapte, trebuie să se pocăiască și să-și schimbe obiceiurile și felul de a fi, sau dacă nu, în ziua lui Dumnezeu va pieri ca un netrebnic, deoarece cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit că cei cari fac asemenea lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Legată de aceasta este nevoia din partea multora să-și reorganizeze obiceiurile și purtarea față de plăcerile și distracțiile lumii. Unii gândesc că este bine și potrivit a avea o atitudine liberală în ce privește mergerea la teatru, cinematograful, la dans sau chiar la joc de cărți, cum și la tot felul de altele asemenea, însă s'a dovedit totdeauna că asemenea persoane nu pot fi conducători spirituali ai bisericii. Dacă asemenea oameni nu vor ajunge la experiența adevăratei redeșteptări și reforme, nu numai că își vor

pierde sufletele, dar vor trage și pe alții la pieirea veșnică prin influența și exemplul lor rău.

A presupune că Dumnezeu este mai puțin pretențios acum decât în vremurile trecute înseamnă a fi înșelați de vrăjmașul sufletelor noastre. Domnul ne încearcă și acum prin credincioșia și ascultarea de anumite principii rânduite de El. Printre acestea poate fi amintit adevărata păzire a Sabatului. Fiecare păzitor al Sabatului trebuie ca în chip serios și cu râvnă să-și cerceteze viața spre a vedea dacă nu cumva desonorează pe Dumnezeul cerului prin chipul ușuratic în care păzește Sabatul. Este clar că mulți vor fi convinși de Spiritul lui Dumnezeu nu numai că este necesar, dar că a-nume este de o mare necesitate ajungerea la o adevărată redeșteptare și reformă în aducerea aminte a păzirii cu sfințenie a Sabatului.

Când același proces al cercetării de sine, sub călăuzirea Spiritului Sfânt este făcut și în alte principii, se va dovedi o hotărâtă redeșteptare și reformă în privința aceasta. Lucrul acesta se va adevăra în ce privește isprăvnicia. Poate socotim de puțină însemnătate aceasta, dar la sfârșit, spre groaza noastră vom descoperi că nu am dovedit sinceritate față de Dumnezeu.

O redeșteptare și reformă este necesar a avea loc în legătură cu principiile adevăratei reforme sanitare. Trebuie să fugim de extremele acelor fanatici ce-și zic reformatori, însă o asemenea atitudine nu ar trebui să scuze sau să ierte lipsa sau neglijența noastră de a aduce obiceiurile noastre în armonie cu îndrumarea Domnului. El Se străduiește să-și pregătească poporul pentru a fi răpit, și pentru binele nostru ne-a descoperit anumite principii cari să ne ajute a fi cruțați de durerile cari vor veni asupra lumii. În loc să desconsiderăm și să luăm în râs sfaturile Domnului și astfel pe El însuși, mai bine să umblăm în ascultare de îndrumările Lui. Unii sunt în mare nevoie de o redeșteptare și reformă în această privință.

De ce vorbim lămurit despre aceste lucruri? Fiindcă noi credem că biserica este în stare de apostazie? Fiindcă noi credem că biserica se dăstramă. Nu, nicidecum. Dumnezeu să Se îndure de aceia cari văzând că Domnul chiamă pe poporul Său la pocăință,

la o redeșteptare și reformă, trag de aci concluzia că El a lepădat biserica Sa. Dimpotrivă „Isus Și-a iubit biserica și S'a dat pe Sine pentru ea, și El dorește să o umple din nou, să o curețe iarăși, să o înobileze și să o ridice pentru a putea sta tare în mijlocul influențelor corupătoare ale acestei lumi. Oamenii hotărâți de Dumnezeu au fost aleși să vegheze cu o grijă zeloasă, cu stăruință continuă ca nu cumva biserica să fie înfrântă de uneltirile rele ale lui Satana, ci ca ea să stea în lume spre a vesti gloria lui Dumnezeu între oameni. Totdeauna va fi o luptă crâncenă între biserică și lume. Minte va intra în legătură cu minte, principiu cu principiu, adevăr cu rătăcire; dar în criza care va culmina în curând, care a și început, oamenii cu experiență trebuie să-și facă partea de lucru hotărâtă lor de Dumnezeu, și veghează asupra sufletelor ca unii cari vor avea să dea socoteală”. — „Mărturii pentru Predicatori”, p. 53.

O profeție a zilelor din urmă

Scripturile profetizează despre o mare redeșteptare chiar înainte de marea zi a Domnului.

„Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii dela lăță! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeul lor?” Ioel 2, 15—17.

Aceasta este o chemare către întreaga biserică, către bătrân și tânăr. Ea cuprinde atât pe predicatori cât și pe membri. Timpul pentru această lucrare este arătat de fiecare verset:

„Sunați cu trâmbița în Sion', Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!” Vers. 1.

Nevoia este prezentată în versetul 11:

„Domnul face să tîne glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și cel ce împlinește cuvântul este puternic.

Căci mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată; cine o poate suferi?"

În legătură cu ziua Domnului se pune solemnă întrebare: „Cine o poate suferi”? Fiecare însă să mediteze asupra acestei întrebări. Unii o vor suferi, alții însă nu. Însă nimeni nu va fi în stare de a nu suferi acea zi dacă va urma sfatul dat în versetul 12 și 13:

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfâșiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeuul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-i pare rău de relele pe cari le trimite”.

Lucrarea de redeșteptare descrisă în aceste versete se împlinește chiar acum. Mulți, răspândiți ici și colo pe pământ, răspund la chemarea divină și se întorc la Domnul cu toată inima lor. Acesta nu este un timp când să mai rămânem sub vraja și influența lumii. Nu este vremea de a lua parte la păcatele distrugătoare de suflete, în plăceri și în treburile lumii. Este un timp solemn, un timp când să ne sfâșiem inima, o vreme când să trăim o viață serioasă, sinceră și consacrată; o vreme când Dumnezeu să fie tot ce alcătuiește viața, pasiunile, priceperea și însușirile noastre.

Ce trebuie să facem

Nu este de ajuns să consimțim la aceste lucruri. Din partea noastră trebuie să fie o pozitivă atitudine care să ne conducă la o hotărâtă experiență. Păcatul trebuie înlăturat prin mărturisire și căință. Ar trebui înălțate stăruitoare rugăciuni în vederea redeșteptării și pentru revărsarea Spiritului Sfânt. Trebuie cu adevărat să ne împărtășim de neprihănirea lui Hristos prin credință.

„Trebuie să fim goliți de eul nostru. Dar aceasta nu este totul ce se cere; căci când am renunțat la idolii noștri, golul care s'a produs trebuie umplut. Dacă inima este lăsată goală, și nu este umplută, ea va fi, în starea celui a cărui casă era goală, măturată și împodobită, dar fără de oaspete care să o ocupe. Spiritul rău ia cu sine șapte alte spirite mai rele decât el și ele intră și locuiesc acolo; și starea din urmă a omului acela este mai rea decât la început.

„Golind inima de egoism, trebuie să primești

neprihănirea lui Hristos. Ține-te de ea prin credință; căci pentru a săvârși faptele lui Hristos trebuie să ai inima și spiritul lui Hristos. Dacă-ți deschizi ușa inimii, Isus va umple golul prin darul Spiritului Sfânt, și atunci poți fi un predicator viu în căminul tău, în biserică și în lume”. — „Review and Herald, Febr. 23, 1892.

„Nu este de ajuns a goli inima; trebuie să umplem golul cu iubirea lui Dumnezeu. Sufletul trebuie îndestulat cu darurile Spiritului lui Dumnezeu. Am putea să părăsim multe din obiceiurile rele, și totuși să nu fim sfințiți, din pricină că nu avem o legătură cu Dumnezeu”. — Review and Herald, Ian. 24, 1892.

„La o redeșteptare ne putem aștepta numai ca răspuns la rugăciune. Din moment ce oamenii sunt atât de lipsiți de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, ei nu pot aprecia predicarea cuvântului; însă când puterea Spiritului atinge inimile lor, atunci cele ce vor auzi nu vor fi fără de efect... ●

„Vechii stegari ai principiilor știu ce înseamnă a lupta cu Dumnezeu în rugăciune, și să te bucuri de revărsarea Spiritului Sfânt. Însă ei trec de vârsta când să mai poată lucra și atunci cine vine să le ia locurile? Care este situația generației care se ridică? Sunt ei convertiți pentru Dumnezeu? Suntem treji față de lucrarea ce are loc acum în sanctuarul ceresc sau suntem în așteptarea vreunei puteri constrângătoare care să vină asupra bisericii înainte de a ne ridica? Așteptăm să vedem toată biserica redeșteptată? Acest timp nu va veni niciodată.

„În biserică sunt părinți cari nu sunt convertiți, și cari nu iau parte la rugăciune stăruitoare și biruitoare. Trebuie să pășim fiecare în parte la lucru. Să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Nelegiuirea abundă și poporul trebuie învățat să nu fie mulțumit cu o formă de evlavie fără de spirit și fără de putere. Dacă începem cercetarea inimii noastre, îndreptând păcatele și îndreptând păcatele și îndreptând înclinațiile noastre rele, inimile noastre nu vor fi pline de desertăciune; vom fi nemulțumiți cu noi înșine și vom avea un dăinuitor simțământ că desăvârșirea noastră o găsim numai în Dumnezeu”. — Review and Herald. 22 Martie, 1887.

Urmările lucrării de reformațiune

„Dumnezeu chiamă pe cei cari doresc să fie conduși de Spiritul Sfânt să înceapă o lu-

crare de completă reformatiune. Văd o criză înaintea noastră, și Domnul chiamă pe lucrătorii Săi să intre în rânduri. Fiecare suflet ar trebui acum să stea într'o poziție de mai deplină și mai mare consacrare față de Dumnezeu decât în anii trecuți... Am fost adânc impresionată de scenele cari de curând mi-au trecut prin fața mea în viziune de noapte. Se părea că o mare mișcare — o lucrare de re-deșteptare — pornise în multe locuri. Poporul nostru se mișca în rânduri, răspunzând chemării lui Dumnezeu. Fraților, Domnul ne

vorbește. Nu vom lua aminte la glasul Lui? Oare nu ne vom pregăti lămpile și vom începe să ne purtăm ca oameni cari așteaptă pe Domnul să vină? Timpul nostru ne chiamă la ducerea luminii, la fapte". — „Mărturii pentru predicatori și Slujitorii Evangheliei", pp. 514. 515.

Fie ca chemarea la o re-deșteptare și reformă să sune azi în fiecare biserică, în fiecare cămin, în fiecare inimă și vieță. Cine vrea să se consacre astăzi unei asemenea vieți?

Esti un adevărat creștin?

F. M. Wilcos

Aceasta este o întrebare cu totul personală; dar dacă îmi permit să o prezint cetitorilor acestor rânduri, o fac, rugându-i în același timp să gândească și să mediteze la ea pentru ei înșiși, în cea mai deplină sinceritate a inimii lor. Eu însumi mi-am pus această întrebare foarte deseori și totdeauna mi-a folosit.

Poate că îmi vei răspunde: „Dar eu sunt adventist de mulți ani", sau poate vei zice: „Numele meu figurează de atâția ani în registrele Comunității din care fac parte". Imi pare bine de acest răspuns. Inșă acest lucru îți dă drept să susții că ești cu adevărat un creștin?

De sigur că vei răspunde: „Da, eu sunt creștin destul de bun în comparație cu atât de mulți dintre membrii bisericii cari sunt departe de a dovedi în totul caracterul lui Hristos". Sau poate vei zice: „Eu țin Sabatul, aduc regulat zecimea, dau daruri pentru lucrarea misionară..."

Cele ce faci sunt foarte bune. Cu toate acestea, atitudinea ta, oricât de perfectă ar fi față de cerințele Bibliei, ea nu este însă dovada completă că ești un adevărat copil al lui Dumnezeu.

Sunt foarte mulți în zilele noastre care și pun încrederea numai în mărturisirea unei credințe, sau în faptul că sunt membri ai unei biserici.

Mulți, chiar foarte mulți dintre frații și surorile noastre, cred că ei vor fi mântuiți pentru că țin Sabatul, plătesc zecime, dau daruri

pentru lucrarea misionară sau că fac servicii misionare.

Adevăratul copil al lui Dumnezeu face toate aceste lucruri. El este bogat în fapte bune, dar nu le socotește ca un motiv de a obține prin ele mântuirea. El nu încearcă niciodată să devină creștin, doar prin niște forme exterioare.

Numai credința este singura care face din noi copii ai lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne simțim păcătoși și pierduți, trebuie să înțelegem bine că, lăsați în propriile noastre puteri, suntem fără speranță și condamnați pieirii. Spiritul Sfânt, care vine să ne descopere trista noastră stare, îndreaptă privirile noastre către Hristos Mântuitorul, ca fiind singura noastră cale de scăpare. Noi venim atunci la El; îi predăm inimile noastre rele și murdare, implorându-I mila și iertarea păcatelor noastre trecute și apoi îl rugăm să vină să locuiască cu noi și în noi prin Spiritul Său și să ne facă demni a trăi numai pentru El. Apoi cu încrederea unui copil, noi suntem convinși că El a auzit rugăciunea noastră de căință și că ne-a iertat. Credem că păcatele noastre au fost iertate... iertate nu pe baza faptelor noastre bune pe care le-am fi făcut, ci pentru marea Sa iubire, nemărginita Sa milă și bunătate ce o are față de noi.

Când ne aruncăm cu totul în brațele Mântuitorului nostru și când oferim inima și ființa noastră întregă în slujba gloriei Sale, când primim prin credință făgăduința Spiri-

tului Său în noi, când consacrarea noastră e făcută din sinceră iubire pentru Domnul, atunci vom putea să zicem împreună cu Psalmistul:

„Cât de mult iubesc eu legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea... Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea”. Ps. 119, 97. 103.

Atunci vom ține și repausul sfânt al lui Dumnezeu, nu dintr'o poruncă sau datorie, nici ca un mijloc de mântuire, ci din dragoste fierbinte pentru aceste ore sfinte ale Saba-tului, simțindu-ne foarte fericiți că ne este oferită o așa ocazie de a intra noi oameni păcătoși în comuniune atât de intimă cu Bunul Dumnezeu pe care-L iubim.

Când vom ajunge la asemenea simțimente, atunci vom plăti și zecimea cuvenită și vom da și daruri misionare, nu ca o obligație, dar pentru că iubim pe Domnul care a făcut atât de mult pentru noi și ne simțim prea fericiți și nu știm cum am putea mai bine să-I mulțumim și să-I fim recunoscători. Atunci vom iubi și pe semenii noștri, pe frații și pe surorile noastre pentru cari Domnul Isus Și-a dat viața la fel ca și pentru noi și vom fi dispuși să facem totul ce depinde de puterile noastre, pentru ca și ei să dobândească, așa cum am dobândit noi, asigurarea mântuirii.

Aceasta va fi experiența aceluia care se predă lui Hristos.

Dar acum voi reveni la întrebarea pe care am pus-o la început: „Ești cu adevărat un creștin?” În viața ta de toate zilele, în ocupația ta, în privirea ta, în felul tău de a te îmbrăca și a te hrăni, procedezi tu așa cum însuși Domnul ar fi procedat dacă ar fi fost în locul tău? Ești un creștin în cercul familiei tale? Soția ta, copiii tăi, cunoscuții tăi au ei încredere în creștinismul tău?

Iată piatra de cercare care va descoperi dacă viața ta este în armonie cu credința ta.

Ești tu creștin în relațiile cu membrii bisericii? Dai dovadă de un spirit de iubire și de ajutor, de adevărată bunătate și abnegație pentru frații și surorile tale? Sau ești animat de același spirit pe care l-au avut ucenicii în primele zile, când se certau să știe care din ei va fi cel mai mare; sau de spiritul lui Diotref, căruia îi plăcea să fie el primul în toate?

Ești tu creștin în afacerile tale? Cântărire, măsurarea și reclama făcută calității mărfii, toate acestea au ca temelie sinceritatea? Toate acestea sunt cuprinse în întrebarea dela început: „Ești creștin?”

Dar mai am încă ceva de spus. Lași tu lumina revelatoare a Spiritului Sfânt să pătrundă în cele mai ascunse cute ale inimii tale? Ești creștin în viața ta intimă? Cari sunt motivele, scopurile, gândurile și intențiile tale ascunse? Omul privește la ceea ce isbește ochii, dar Domnul privește la inimă!

Iubirea pentru Dumnezeu și pentru semenii, este ea motorul tuturor faptelor tale? Poți să-ți împarți toată averea ca hrană săracilor, și să dai chiar corpul întreg să fie ars, așa cum spune apostolul Pavel, fără ca aceasta să-ți folosească la nimica, dacă iubirea lipsește din sacrificiul tău.

Inima ta este oare plină de invidie, de amărăciune, de ură sau de dorinți nefsinte? Sau dimpotrivă, ai gustat cu plăcere deosebită din fructele Spiritului: dragoste, bucurie, pace, răbdare, bunătate, binecuvântare, credincioșie, fericire desăvârșită?

Eu știu, că atunci chiar când am fi ajuns în cel mai mare grad să dăm pe față toate acestea, noi nu suntem decât niște servitori netrebniți, cari nu am făcut prea mult.

Eu știu că atunci când vom compara nivelul spiritual la care am fi ajuns, cu desăvârșirea divină, ne vom da seama de faptul că nu am urcat încă toate înălțimile și că nu am coborât toate adâncimile experienței creștine pe care o așteaptă Domnul dela noi.

În felul acesta va gândi copilul umilit și sincer al lui Dumnezeu. Niciodată el nu se va socoti că a atins vârful perfecțiunii, dar el trebuie să aibă cel puțin convingerea intimă, că s'a străduit zilnic să facă tot ce a putut mai bine pentru a face bucurie Domnului său. El nu se va sforța ca să pară drept în fața altora, în timp ce inima sa ar fi plină de dorinți nefsinte. Un adevărat copil al lui Dumnezeu trebuie să ajungă să posede în inima sa asigurarea că este iubit de Dumnezeu, ca și Enoh care avea convingerea fermă că el este plăcut Domnului.

Putem noi spune în toată sinceritatea la sfârșitul fiecărei zile, că am făcut tot ce am putut mai bine pentru a trăi în armonie cu voința Tatălui nostru ceresc?

Iar dacă se întâmplă ca la o cotitură a dru-

mului, Satana ar reuși să ne abată în vreo parte sau alta, atunci lecția câștigată din asemenea înfrângere va conduce pe adevăratul copil al lui Dumnezeu să dubleze vegherea și să se consacre mai pe deplin și mai încordat ca până aci lui Hristos.

Aceasta este experiența pe care noi trebuie să o dobândim: să urmăm deaproape pe Mântuitorul cel desăvârșit, să învățăm a-L cunoaște mai bine, să fim în sufletești de unica do-

rință de a nu trăi decât pentru El.

Dacă faptul de a ne opri un moment pentru a medita la întrebarea: „Ești cu adevărat creștin?” ne va conduce pe fiecare dintre noi la dorința unei experiențe mai aprofundate a caracterului și a planului lui Dumnezeu cu noi, atunci contemplarea acestei minunate teme, va aduce adevăratele roade pline de bucurie în eternitate cu Domnul.

Trd. N. Ghițescu

I u b i r e a

Stâlp al puterii sufletești și, mai mult decât atât, iubirea este temeiul și încheietura întregii spiritualități omenești. Mai mult încă, ea este temelia lumii și a vieții însăși, și lumea nu-i decât un dar al iubirii divine, care a creiat-o din dorința de a revărsa asupra ei prea-plinul dragostei Sale. Așa ne învață doctrina biblică și așa și este realitatea, deoarece o altă explicație, mai potrivită nu avem, cu toate încercările filozofilor și științelor oamenilor din toate timpurile. Căci cât de rece, pustie și neprietenoasă ne apare această lume, lipsită de caldă pulsație a iubirii, ca și de suflul viu al dumnezeirii!

Lipsită de iubire, lumea e lipsită de frumusețe, de armonie, de bunătate, de strălucire.

Ai fost oare nedreptățit de unul dintre prietenii cari te înconjoară? Ai fost judecat rău, maltratat sau calomniat? Ești desamăgit din pricina lipsei de recunoștință a unuia căruia i-ai făcut bine? Nu îngădui ca gânduri de ură să se ridice în inima ta. Nu nutri vreun gând de amărăciune. Aleargă la rugăciunea fierbinte și vei fi satisfăcut.

Cât de deosebită și de caldă, cât de vie, cât de inspirată apare această iubire sub credința Apostolului Pavel și cât de lămurit răsună accentele iubirii creștine din prea cunoscutele și inspiratele cuvinte ale Apostolului neamurilor: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngeresti, și n'aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un țimbal zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții și n'aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n'aș avea dragoste, nu-mi folosește. Dragostea este îndelung răb-

dătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit... Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea”. 1 Cor. 13, 1—8.

Lumea noastră pare că a pierdut sensul creștin al ei, tocmai fiindcă și-a pierdut darul creștesc al iubirii dintre oameni. Și dacă este măcar în parte adevărat, că lumea de astăzi își pierde din tăria ei spirituală, aceasta se datorește lipsei de dragoste creștină. Și fără de această dragoste suntem nimic, așa cum spune Apostolul Pavel, cu toată știința și cu toată credința noastră de formă. Căci ceea ce este de preț în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor este iubirea.

Gheorghe Popescu

Calendarul Misionar

- Ziua Medicală (Medicul Creștin — 23 Martie).
- Ziua Școlii de Sabat — 30 Martie.
- Săptămâna Mare de colportaj—13 la 20 Aprilie.
- Săptămâna de Rugăciune a tineretului — 18 la 25 Mai.
- Săptămâna de abnegație — 22 la 29 Iunie.
- Ziua Școlii de Sabat — 29 Iunie.
- Ziua Mamei — 20 Iulie.
- Ziua Educației — 24 August.
- Campania de Toamnă — 21 Sept. la 26 Oct.
- Ziua Colportajului — 19 Octombrie.
- Ziua Școlii de Sabat — 26 Octombrie.
- Ziua Lucrării de binefacere („Tabita”) 23 Noiembrie.
- Săptămâna de Rugăciune — 14 la 21 Decembrie.
- Ziua Școlii de Sabat — 28 Decembrie.

Crângenii-Peret-Pârlita

Al patrulea centru la care trebuie dusă vestea Redepșteptării, Reformațiunii și a Evangheliei la orice făptură, este marea Comunitate Crângeni, unde sunt adunați frați din Comunitățile: Balta-Sărată, Vodă Carol, Belitori și Beciu Olt.

În rândurile copiilor lui Dumnezeu de aici se vede un spirit deosebit. În casa Domnului este ordine și disciplină.

Începem studiile și ne rugăm stăruitor ca Duhul cel bun al lui Dumnezeu să ude semințele cerului. Soliile sunt primite cu bucurie și recunoștință. Fiecare oră de studiu constituie o masă bogată și plină de binecuvântări. Adesea am zăbovit mai mult la picioarele Domnului, pentru că simțeam o cercetare deosebită a Spiritului Său cel bun.

În Sabat dimineața am făcut cu toții o nouă consacrare. Cei cari au simțit o nevoie deosebită au venit în fața bisericii. După amiază s'a făcut apel pentru Evanghelizarea Laică. Ne-a fost dat să vedem ceea ce nu am avut ocazie să vedem până aci, și anume cum vreo două sute de brațe s'au ridicat spre cer în semn de legământ al intrării lor în marea oștire a Evangheliștilor Voluntari cari vor să lucreze în vederea terminării lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

A doua zi dimineața, la îndemnul fr. Rizea, au venit la adunare cam o sută de frați și surori evangheliști, cărora li s'a împărțit literatură și împreună am pornit să ducem Evanghelia la orice făptură din comună și din împrejurimi. Fratele Ciovică, împreună cu alte grupe au făcut același lucru în comunele Balta Sărată și Vodă Carol. A fost o zi de mari biruințe și sinceră bucurie. Toți erau mulțumiți și veseli.

După amiază, fr. Grigore a condus o frumoasă producție a tineretului. Renumitul cor al Comunității, dirijat de fr. Mone a fost la înălțimea dorită.

Seara, de față fiind notabilitățile satului și un public foarte numeros, s'a ținut o conferință religioasă, despre Domnul Hristos ca Mântuitor și ca Judecător.

Luni dimineața am plecat spre Peret, unde avem două Comunități frumoase cu peste două sute de membri și cu un bogat tineret activ și talentat.

Joi seara, sosește și fr. D. Florea, Președintele Uniunii și N. Ghiorghită, Secretarul departamentului literaturii dela Uniune.

Subiectele tratate sunt primite cu bucurie din ce în ce mai mare. Fr. Florea tratează subiectele Ploaia timpurie și târzie în legătură cu Redepșteptarea și Reforma sub conducerea Duhului Sfânt. Ne hotărîm să sunăm cu toții din trâmbița Evangheliei, iar sunetul acesta să fie clar și puternic. Cu toții ne dăm seama că a venit vremea când trebuie să ne trezim și să reformăm viața noastră particulară, a familiilor noastre precum și a întregii biserici.

Cu adunarea de Duminică seara, s'au încheiat și adunările acestui al cincilea centru. În tot acest timp un viscol de o intensitate sălbatică acoperise totul cu o pătură groasă de zăpadă.

Frații ne-au găsit o sanie trasă de patru boi și deși drumurile erau complet acoperite ne-am predat în paza sfântă a Domnului și am pornit înainte. Fr. Matei care conducea sania a depus eforturi disperate, îndemnând boii cari se opreau și cădeau de oboseală, în timp ce noi împingem cu umerii sau ridicam sania afundată în troene. După vreo patru ore de călătorie de felul acesta, am ajuns în Comuna Belitori, iar a doua zi, cu o altă sanie trasă de alți patru boi de asemenea înfruntând un viscol puternic, am ajuns la al șaselea centru, Comunitatea Pârlita.

Frații au rămas uimiți când ne-au văzut, deoarece nu mai sperau în sosirea noastră. Începând cu adunarea publică de Miercuri seara, ținută de fr. D. Florea, continuăm studiile în cele patru zile cari sunt rezervate pentru aici. Poporul în întregime este chemat la trezire. Apelurile sunt solemne și puternice și datorită Spiritului Sfânt care e la lucru în Biserica Domnului Hristos, sufletele încep să se trezească și să se predea. Încheierea adunărilor se face cu o oră de mulțumire.

R. A.

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. S. din România

Redactor responsabil: A. VACAREANU
Anul XXIV, Martie 1946. Nr. 3

VERSURI DIN GALAȚI

Bunul Dumnezeu a cercetat Bisericile Sale din Galați și împrejurimi cu prilejul adunărilor districtuale din Ianuarie 1946. Inima popoului a fost atrasă către viața aceea spirituală tot mai înaltă pe care o crează Duhul Sfânt. Sperăm că ei vor fi și căuta să

urce tot mai mult aceste culmi pentru binele lor și înaintarea lucrării Domnului. Cu prilejul acesta Duhul Domnului S'a arătat și în poezie și cântări sfinte, pe cari le dăm mai jos.

D. Florea

O, vino iarăși

O, vino iarăși, ca pe vremuri
Coboară iarăș pe pământ.
O, vino iarăș între oameni.
O, vino, Duhule Prea Sfânt.

Ni-e inima de doruri plină
De-a Te vedea cum iarăș vii.
Bătrân și tânăr azi suspină:
Să vii la noi, iarăș, să vii.

Și adu-ne înviorarea
Făgăduită de Isus;
Redeșteptarea și schimbarea
Ce 'nalță tot mai sus, mai sus. Cor.

Iar chipul nostru să arate
In veci al Tatălui chip Sfânt;
Să fie voia Lui în toate
Precum în cer și pe pământ. Cor.

D. Florea

RUGA

Liniștește-mă Tu Doamne,
Dumnezeul meu,
Numai glasul Tău s'aud,
Atât în bine cât și 'n rău.

Condu toate după voia Ta,
Fă liniște în mine;
Și 'n destinul vieții mele
Fă-mă să depind de Tine.

Iar când nu voiu găsi calea,
In luptă întunecoasă;
Luminează-mi Tu cărarea,
Pe calea cea spinoasă.

Intinde-mi Doamne mâini de har,
In peregrinajul meu;
Și atrage-mi Tu priviri și gânduri
Sus, la tronul Tău.

Și odată lasă în cortul Tău
Odihnă celui obosit.
O, Doamne, dă-mi sprijinul Tău,
Ca să fiu și eu primit, sus, la tronul Tău.

De Contesa Hellene von Waldersee

Trad. de D. I. Bădescu

Să ne iei în stăpânire

1. Să ne iei în stăpânire
Duh Prea Sfânt, Mângâetor,
Și cu flacări de iubire
Ne cuprinde 'ndurător.

Cor.

O, vino, Duh Prea Sfânt
Te coboară cu grăbire
Și ne 'mbracă cu putere
Ne botează acum cu foc.
O, Duh Prea Sfânt,
Să ne botezi cu foc.

2. Vino, Duh al nemuririi
Sigilează-ne pe veci,

Și comoara moștenirii
Te grăbește să ne-areși. Cor.

3. Ne condu'n a Ta lucrare
Pentru Domnul Salvator,
Să vestim celui ce moare
Harul sfânt, mântuitor. Cor.

4. Duh de viață și mărire
Ne condu la Tatăl Sfânt
Din mărire la mărire,
Ne condu pe-acest pământ. Cor.

Trad. D. Florea

Bucuria în slujire

1. Ce bucurii deosebite oferi Domnul Isus ucenicilor Săi?

„Pentru ca să aibă în ei bucuria Mea **deplină**”. Ioan 17, 13.

2. În ce constă această bucurie?

„Cea mai mare bucurie a lui Hristos, era aceea ca urmașii Lui să poarte răspunderea și să aducă jertfe pentru salvarea celor păcătoși”. — *Profeti și Regi*, p. 172.

3. Ce dorea Pavel să împărtășească cu frații lui?

Bucuria în slujire. Filip. 2, 17. 18.

3. Ce a făgăduit Dumnezeu la toți cari au purtat poveri pentru Domnul în timpuri grele?

O îndoită bucurie veșnică. Isa. 61, 6. 7.

4. Cum să se poarte fiecare când vin încercări?

El trebuie să se bucure. 1 Petru 4, 12. 13.

5. Ce spirit de jertfire e plăcut lui Dumnezeu?

Slujire cu bucurie și bunăvoință. 1 Cron. 29, 17.

6. De ce a încredințat Dumnezeu vestirea Evangheliei oamenilor?

„Vestirea Evangheliei și toată lucrarea servirii din iubire, Dumnezeu ar fi putut să o încredințeze îngerilor din ceruri. El ar mai fi putut întrebuița și alte mijloace pentru îndeplinirea acestui scop. Dar, în marea Sa iubire, Dumnezeu a ales, să ne facă pe noi împreună lucrători cu Dânsul, cu Hristos și cu îngerii sfinți, ca și noi să avem parte de binecuvântarea, de bucuria și de înălțarea sufletească ce rezultă din această lucrare desinteresată”. — *„Calea către Hristos”*, p. 84.

7. Din ce constă fericirea creștinului în această viață?

„In curând noi vom vedea pe Domnul venind, și atunci vom da socoteală de felul cum am folosit timpul nostru, talentele noastre, influența noastră și proprietatea sau averea noastră. Atunci bucuria noastră va consta din salvarea sufletelor pentru care am lucrat”. — *„Mărturii”*, Vol. 5, p. 481.

8. Cum trebuie să simtă fiecare membru când primește invitația să ducă literatura care cuprinde solia, la oameni?

„Pentru aceia cari merg în Spiritul Dom-

nului Hristos, ca să găsească suflete pentru Adevăr, lucrarea salvării de suflete nu va fi ceva plictisitor și neinteresant, ci o lucrare care aduce multă bucurie”. — *„Mărturii”*, Vol. 9, p. 118.

9. De ce vor lua parte la bucuria în Domnul numai aceia cari iau parte și la lucrarea Sa?

Nimeni să nu creadă că poate duce o viață egoistă, căutând numai interesele lui personale, și să poată intra în bucuriile Domnului Hristos. Aceia nu se potrivesc pentru locuințele cerești. Ei nu vor putea prețui atmosfera iubirii care cuprinde întreg cerul. Pe ei nu-i vor mulțumi glasul îngerilor și muzica cerului”. — *„Parabole”*, p. 356.

10. Cu ce cuvinte vor fi întâmpinați cei credincioși în serviciul lor?

„Bine, serv bun și credincios;... intră în bucuria stăpânului tău”. Mat. 25, 23.

11. Chemare la o consacrare deplină.

„Tatăl cel veșnic și neschimbat dădu pe singurul Său Fiu. Cel care era expresia chipului lui Dumnezeu fu smuls dela sânul Său și trimis jos pe pământ să descopere cât de mult a iubit El omenirea. El este binevoitor mult mai mult decât cerem și gândim. Un burlăciug adânc în fiecare inimă: „El care scriitor inspirat pune o întrebare care ar trebui să cruceze nici pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată împreună cu El toate lucrurile?” Fiecare credincios în Domnul Isus ar trebui să spună: Cum să nu-i arătăm și noi iubirea noastră printr-o ascultare de poruncile Sale, fiind împlinitorii cuvintelor Sale și fără rezervă să ne predăm pe noi înșine în serviciul Său?

12. Răspândiți-vă printre oameni.

„Este o greșală pentru poporul nostru ca să se îngrămădească la un loc în număr mare. Aceasta nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Voința Lui este ca această cunoștință a adevărului pe care am primit-o să fie făcută cunoscut și altora, în așa fel ca lumina să lumineze și pe cărarea celor ce merg în întunec, conducând și pe alții la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lu-

mii. Dar în Comunitatea unde se adună în număr mare, lucrarea este neglijată într-o mare măsură și lumina adevărului este reflectată numai peste membrii Comunității, în timp ce lumea este lăsată în întunec, alarma nu e dată și solia de avertizare a cerului nu este dusă". — „Mărturii”.

Dacă credincioșii nu produc credincioși, a-

tunci ei nu-și împlinesc misiunea lor. Adunarea în care membrii nu se înmulțesc nu este apostolică. A depinde numai de predicator care să strângă pe oameni la serviciul divin, este o dovadă că viața nu are mlădițe vii.

Ioan Reit

TABITA

O lucrare măreață

Spiritul profetic ne spune în cuvinte clare, că în Isaia 58 Domnul Se adresează Fisericii, care a fost chemată să vestească în lumea întreagă solia îngerului al treilea.

Pasagiului următor deși cunoscut, totuși nu i s'a dat destulă atențiune:

„Nu pot să îndemn îndeajuns pe toți membrii bisericii noastre, pe toți acei cari sunt adevărați misionari, cum și pe toți aceia cari cred în solia îngerului al treilea, pe toți cari își trag piciorul lor dela plăceri în ziua Sabatului, ca să ia în considerație cuvântul arătat în profetul Isaia cap. 58.

Lucrarea de binefacere recomandată de profet în acest capitol, este tocmai lucrarea pe care Dumnezeu o cere să fie îndeplinită de poporul Său în timpul de față. Este o lucrare din ordinul Său personal... Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai necesară devine această lucrare". — „Mărturii”, Vol. 11, pp. 78. 79.

„Cetiți în Isaia 58, voi cari pretindeți a fi copii ai luminii... Profetul se adresează păzitorilor Sabatului, nu păcătoșilor, nu celor necredincioși, ci acelor cari fac mare caz de evlavie". — Idem, pp. 35. 36.

La organizarea lucrării de binefacere în Comunitate, la început ni se va părea că este greu și gândim că nu vom putea să facem față multor nevoi și lipsuri pe cari le vom vedea în jurul nostru, și că ne lipsește timpul trebuincios și mijloacele necesare. Să ne

gândim însă că „acolo unde voința omului lucrează împreună cu voința lui Dumnezeu se va ajunge ca voința omului să poată îndeplini orice voințe. Tot ce trebuie să facem după porunca Lui, vom și putea face prin puterea Sa. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri”. „Parabolele”, p. 303.

Adeseori putem ajuta săracilor cu cel mai mare succes, atunci când le dăm sfaturi practice. Le putem găsi de lucru, îi putem îndemna să fie silitori și harnici, amabili și cinstiți. Adevărata caritate este de fapt a ajuta oamenilor ca să-și ajute singuri.

De obicei cei cari nu sunt crescuți și nu sunt deprinși cu munca, nu posedă nicio destoinicie, nicio sârguință sau spirit de economie, ori jertfire de sine. Ei nu știu cum să-și administreze gospodăria. Din cauza lipsei de îngrijire și de judecată dreaptă, adesea se risipește ceea ce ar putea fi păstrat pentru familiile lor, dacă s'ar întrebuița cu îngrijire și economie. „Ogorul pe care-l desțelenește săracul dă o hrană îmbelșugată, dar mulți pier din pricina nedreptății lor”. Prov. 13, 23.

Proverbul: „Lumea îmi datorează întreținerea”, ascunde în sine un miez de neadevăr, de înșelăciune și răpire. Lumea nu datorează întreținerea niciunui om care este în stare să lucreze și să și-o câștige singur.

I. Reit

MISIONARI VOLUNTARI

Doctrine Biblice

Cum Se descoperă Dumnezeu omului

1. Amintește o cale prin care vorbește Dumnezeu omului.

Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său scris. Ebr. 1, 1. 2.

2. Ce legătură este între Cuvântul lui Dumnezeu sau Evanghelie și Isus Hristos? Ioan 14, 6; Ebr. 12, 2.

„Evanghelia”, a spus Frommel, „este în esență o persoană: persoana lui Isus Hristos”.

Religia creștină este deci de nedespărțit de persoana divinului ei întemeietor.

Fairbairn a spus: „Creștinismul se reazimă pe Hristos ca pe temelie sa neschimbătoare. El îi este origina. El l-a creat fără încetare. Sângele lui Hristos a fost sămânța de unde a răsărit el. Spiritul Său este care l-a făcut să înflorească. Fără Hristos, n'ar fi existat niciodată, fără El n'ar fi dăinuit nicio oră. Legătura care leagă pe întemeietor de religia al cărui centru este el, este aceeași care există între Dumnezeu și lume...” — L'Histoire du Salut, de A. Vaucher, p. 9.

Orice învățătură care înjosește persoana lui Isus Hristos, care lovește sfințenia Sa, sau respinge drepturile Sale, este anticreștină. 1 Ioan 4, 2. 3. 15.

3. Ce este Biblia sau Cuvântul lui Dumnezeu?

Biblia este glasul lui Dumnezeu care ne urechile noastre. Dacă ne-am da seama de urechile noastre. Dacă ne-am da seama de lucrul acesta, cu ce teamă am deschide Cuvântul lui Dumnezeu, și cu ce râvnă am cerceta învățăturile ei! Cetirea și contemplarea Scripturilor ar fi privită ca o audiență la Cel Nemărginit. — „Mărturii”, Vol. VI, p. 393.

„Biblia aceasta, sau Scripturile Vechiului Testament, sunt singura călăuză sigură și desăvârșită către fericirea veșnică; oamenii se pot rătăci, dar Scripturile niciodată; deoarece ele sunt chiar Cuvântul lui Dumnezeu, care nici nu poate greși, înșela sau să fie înșelat”. — Dr. Adam Clarke.

4. În ce limbi s'au scris Sfintele Scripturi?

Scripturile Vechiului Testament au fost scrise în Ebrește, pe suluri de pergament sau papirus. Acestea au fost mai târziu traduse în grecește, cea mai veche traducere fiind cunoscută ca septuaginta, sau „Versiunea celor Șaptezeci”, ce s'a făcut la Alexandria, pentru Biblioteca Alexandriană, de către un grup de șaptezeci de Ebrei învățați, sub conducerea lui Ptolomeu Filadelfu, în jurul anului 285 î. Hr. Ordinul original pentru această traducere se spune că a fost dat de Alexandru cel Mare, care mai înainte, cu ocazia vizitării Ierusalimului în anul 332 î. Hr., aflase din profețiile lui Daniel că Grecia avea să răstoarne imperiul Persan. Aceasta era versiunea folosită în timpul Domnului Hristos.

Noul Testament a fost scris în original în limba greacă, cu excepția evangheliei după

Matei, care întâi a fost scrisă în ebrește și mai târziu tradusă în grecește.

5. Ce legătură este între invențiunea tiparului și Biblie?

Tipărirea nefiind cunoscută, copii de pe Biblie nu puteau fi făcute decât pe calea cea înveștată, migăloasă și costisitoare a scrierii cu mâna. Lucrul cel mai rău este că adevărurile lui luminătoare și mântuitoare au fost în mare măsură ascunse timp de veacuri de erorile, superstițiile și apostazia evului mediu sau evul întunecat. În această vreme oamenii cunoșteau puțin despre conținutul ei. Dar odată cu inventarea artei tiparului, care avu loc pe la mijlocul veacului 15, și cu zorile marelui Reformațiuni în secolul următor, Biblia intră într'o nouă eră, pregătitoare pentru finala proclamare a Evangheliei în lume. Nu de puțină însemnătate este faptul că prima carte tipărită cu litere mobile a fost Biblia în limba Latină, pe care o tipări Ioan Gutemberg la Mentz în Germania, în anul 1456. — Lecturi biblice pentru cercul familiei, p. 14. 15.

7. Ce poți spune despre traducerea Bibliei?

Cu toată invențiunea tiparului, totuși Biblia nu se găsea tipărită decât în limbile nezeu în mâinile lor, sămânța cea bună semenii de rând, Fără de Cuvântul lui Dumnezeu vechi, cari erau doar puțin cunoscute de oamănata printre ei era ușor distrusă. „O”, ziceau apărătorii învățăturii ei curate, „dacă ar avea oamenii Cuvântul lui Dumnezeu în propria lor limbă, lucrul acesta nu s'ar întâmpla! Fără de aceasta va fi cu neputință de statornicit pe laici în cele ale adevărului”.

Și de ce să nu îl aibă în propria lor limbă? Cugetau ei. Moise l-a scris în limbajul poporului de pe vremea lui; profeții au vorbit în limbajul obișnuit celor cărora li se adresa; și Noul Testament a fost scris în limbajul folosit pe vremea aceea în lumea romană.

Traducerea Bibliei în englezește de John Wycliff în 1380, a fost evenimentul de seamă în începutul Reformațiunii. De asemenea el a pregătit calea pentru redșteptarea creștinismului în Anglia, și ca urmare a fost retipărirea acolo a milioane de exemplare pentru lumea întreagă.

Un simțământ de adânc respect și de bucurie umplu inima marelui reformator german când, la vârsta de douăzeci de ani, în timp ce cerceta volumele librăriei Universității din Erfurt, ținu în mâinile sale, pentru

prima oară în viața lui, un exemplar complet al Bibliei. „O, Doamne”, murmură el, „dacă aş putea avea o asemenea carte, nu aş mai cere o altă comoară”. Puțin mai târziu Luther găsi într-o mănăstire o Biblie legată cu lanțuri. „De ce”, gândea Luther, „trebuie Cuvântul cel viu să fie închis în limbi moarte? Asemenea lui Wycliff el se hotărî a da Biblia conaționalilor săi în limba lor. Astfel traduse Noul Testament în 1522 și Biblia, lucrarea încoronatoare a vieții sale, în 1534. De aci înainte Biblia a început a fi tradusă în diferite alte limbi. — Idem, p. 15—16.

8. Cum a fost primită traducerea Bibliei la început?

După cum Ioiachim, împăratul lui Iuda, și căpeteniile din timpul împăratului Zedechia și-au arătat disprețul față de Dumnezeu prin arderea scrierilor lui Ieremia, și închiderea profetului (Ier. 36, 20—23; 38, 1—6) tot așa și acum oamenii au căutat să oprească curentul reformei prin arderea Bibliei și a traducătorilor ei. Arderea Bibliei a fost inaugurată în Anglia prin distrugerea exemplarelor ei. Arderea Bibliei a fost inaugurată în Anglia prin distrugerea exemplarelor ediției din Antwerp a Noului Testament de Tydale, la locul cunoscut sub numele, Crucea Sf. Pavel din Londra, în 1527, urmată de arderea unei a doua ediții în 1530. Puțin mai târziu au urmat alte arderi de Biblii...

La patruzeci și trei de ani după moartea lui Wycliff, adică în anul 1428 d. Hr., în baza ordinului Conciliului dela Constanța, oasele lui au fost scoase și arse. La 6 Octombrie 1536, în urma ordinului lui Carol al V-lea al Germaniei Tyndale a fost spânzurat și ars pe Rug la Vilvorde, în apropiere de Bruxelles. „Dacă Luther nu va retracta”, scria Henric al VIII-lea al Angliei, „el și scrierile lui să fie date focului”. — Idem, p. 17.

9. Cum și-a dovedit Biblia tăria ei? Isa, 40, 8; 1 Petru 1, 23—25; Mat. 24, 35; Ps. 12, 6. 7.

Timp de optsprezece secole au dăinuit atacurile împotriva Bibliei. Au fost îndrumate împotriva ei toate mijloacele de distrugere pe cari mintea omenească și iscusința satanică le puteau născoci; și cu toate acestea ea stă neclintită. Profetiile lui Voltaire și ale lui Thomas Paine au ajuns de nimic; dimpotrivă, numărul de Biblii răspândite crește me-

reu și popularitatea ei de asemenea. Numărul de exemplare ce aproximativ se răspândește în fiecare an este de 32.000.000. „Probleme fundamentale”, pp. 13. 14.

10. Care este o a doua cale prin care ne vorbește Dumnezeu? Ps. 111; 19, 1—6.

„Pentru a înțelege revelația — zice Oehler — trebuie să te urci la noțiunea de creațiune. Revelația nu este decât dezvoltarea relațiunii în care a intrat Dumnezeu cu lumea prin creația ei. Dumnezeu chiamă lumea la existență prin Cuvântul Său: în creațiune apare deci Cuvântul și Spiritul, cele două principii ale revelației”. *Lucrările Celui Preaînalt* sunt mari și minunate. Apoc. 15, 3. Mărețiile naturii au o putere de grăit, o elocvență, de neasemuit.

11. Ce descoperă totul din natură?

„Urmele divinității, vizibile pe paginile descoperirii, apar de asemenea în munții cei maiestoiși, în roditoarele văi, în vastul și profundul ocean. Lucrurile din natură vorbesc omului despre iubirea Creatorului Său. El ne-a legat de persoana Sa prin mulțime de legături... Lumea aceasta nu este făcută numai pentru durere și mizerie. **Dumnezeu este iubire**; aceste cuvinte sunt săpate pe fiecare mugur de plantă, pe petalele fiecărei flori, pe fiecare fir de iarbă. Cu toate că blestemul păcatului a făcut să crească pe pământ spini și mărăcini, înșiși mărăcinii fac flori și spini sunt ascunși sub roze. Totul în natură dă mărturie despre grija plină de iubire părintească a Dumnezeului nostru și arată că El dorește fericirea copiilor Săi”. — E. G. White.

„David auzea în natură glasul lui Dumnezeu vorbind omului. Dela măreția creațiunii gândul său se ridica în mod firesc spre Creator. Si dela Dumnezeuul naturii el trecea fără greutate la Dumnezeuul harului. — *L'Histoire du Salut*, p. 18.

„Natura este o imagine a harului”, a spus Pascal.

„Descoperirea lui Dumnezeu în natură este atât de frumoasă, atât de clară, atât de desăvârșită încât dă naștere la sentimente de adorare în inimile sincere”. — Idem, p. 19.

12. Cum se dovedește natura ca o a doua cale prin care Dumnezeu vorbește oamenilor?

„Printre păgâni Dumnezeu găsește adoratori încă necunoscuți, la cari lumina n'a ajuns niciodată prin mijlocirea oamenilor, și cari totuși nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă, ei au auzit glasul lui Dum-

nezeu în natură și au împlinit ce cere legea. Faptele lor dovedesc că Spiritul Sfânt le-a mișcat inimile și că Dumnezeu îi recunoaște drept copii ai Săi”. — E. G. White.

V. Florescu

MISIONARIII VOLUNTARI

Studiul Istoric Biblic

Biserica apostolică

1. Credința adventă este o inovație, ceva nou?

Advențiștii nu sunt în adevăratul înțeles al cuvântului niște inovatori, persoane cari au o credință nouă. Adevărurile pe cari se întemeiază ei sunt vechi și temeinice, vestite de toți sfinții apostoli și de profeți, căutând să rămână pe cât mai mult cu putință la simplitatea și curățenia vremurilor apostolice.

2. Prin ce se caracteriza biserica apostolică?

O caracteristică isbitoare a bisericii apostolice, după cum reiese din scurtul raport din cartea Faptele, este extrema simplitate a doctrinei, a organizației și a felului de a lucra. Doctrinile se concentrău în Isus Hristos. Membrii credeau în Isus pentru iertarea păcatului și primirea din partea lui Dumnezeu. Ei erau îndreptățiți prin credința în moartea Sa înlocuitoare pe cruce; ei erau mântuiți prin viața Sa. Legea lui Dumnezeu așa cum era descoperită în Scripturile Vechiului Testament nu era dată laoparte. Ea era sfântă, dreaptă și bună, și putea convinge de păcat; dar ea nu putea mântui pe păcătos. Un singur nume era sub cer prin care oamenii puteau fi mântuiți și acesta era Isus Hristos.

3. Care era atitudinea bisericii apostolice față de Sfintele Scripturi?

Sfintele Scripturi erau ținute în cea mai mare cinste de toți creștinii și erau autoritatea cea mai înaltă. Petru și Pavel nu au prezentat nicio doctrină sau învățătură nouă; ei își întemeiau învățătura pe Scripturile din vremea aceea, anume Vechiul Testament. Fără îndoială, ei priveau Scrierile Sfinte din vechime în lumina vieții și învățaturii lui Hristos; ceea ce nu însemna altceva decât a lăsa ca lumina unei vieți inspirate să stră-

lucească asupra unei cărți inspirate. Hristos veni să împlinească iar nu să distrugă; și ucenicii Lui au urmat pe urmele Lui.

4. În ce fel era organizată biserica apostolică?

Organizația bisericii apostolice era și simplă și bine orânduită. Erau două feluri de slujbași — presbiteri (sau episcopi) și diaconi, primii având supravegherea spirituală a bisericii, iar din urmă îngrijindu-se de treburile pământești, cum ar fi fost împărțirea de ajutoare la săraci.

Conducerea bisericii era cât se poate de democratică. Când s'a dorit a se alege cineva care să ia locul lui Iuda, apostolii au adunat pe credincioși, și în prezența și cu ajutorul, bine înțeles, al sfatului lor, au fost propuși doi, unul dintre cari a fost ales prin vot. Iarăși, când s'a simțit nevoia alegerii de slujbași cari să se îngrijească de săraci, cetim că „cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor” și le-au prezentat chestiunea.

5. Ce spirit stăpânea pe credincioșii bisericii apostolice?

Spiritul unirii era foarte mult dovedit în aceste zile de început la Ierusalim. „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui”. Fapte 1, 14. Această unitate nu a dăinuit doar atâta timp cât erau puțini, ci după ce numărul a crescut mult de tot și mii s'au alăturat bisericii, cetim că „mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet”. Fapte 4, 32.

Pe măsură ce lucrarea creștea și erau organizate biserici în diferitele părți, același spirit de unire care dănuia printre membrii unei biserici lega mulțimea cealaltă de biserici laolaltă într'o frăție comună. Simțimântul era al unei aceleiași lucrări în lumea în-

treagă și se cerea sfatul tuturor spre a fi o înțelegere în plan și o conlucrare pricepută în întreg câmpul de secerat.

6. Care era atitudinea bisericii apostolice față de spiritul lumesc?

Un alt factor de seamă al bisericii apostolice era despărțirea în totul de lume, adică de spiritul lumesc. Biserica acestor zile din început era în totul o instituție spirituală; ea nu era în niciun sens politică sau lumească. Singura ei armă era Cuvântul lui Dumnezeu, propaganda ei constând numai în predicarea acestui Cuvânt. Apostolii ei se încredeau numai în puterea unui Dumnezeu Atotputernic.

Mai mult încă, primii creștini căutau să se ferească de orice amestec cu lumea. Ei erau necurățători în ce privește denunțarea oricărei forme de idolatrie, și nu luau câtuși de puțin parte la petrecerile și distracțiile lumești. „Urătorii omenirii”, erau numiți ei, din pricină că nu voiau să ia parte la diferitele petreceri obișnuite în vremea aceea; însă ei își arătau iubirea lor caldă pentru omenire prin excelarea în tot felul de fapte de iubire și milă.

7. Cum se purtau primii creștini între ei?

În timp ce primii creștini erau urși de lume, ei se iubeau unul pe altul cu o devotațiune fierbinte. Nu rareori sufereau mai curând moartea decât să se părăscă unul pe altul.

8. Ce ni se spune despre adunările lor?

Adunările lor de rugăciunea și cult erau bine vizitate, deși deseori credincioșii veneau cu rscul vieții lor. Ei nu se puteau opri de a se întâlni ca să-și mărturisească bucuria în servirea Domnului, și a se îmbărbăta și încuraja unul pe altul spre a fi statornici chiar până la moarte. Aceste adunări se țineau în case particulare și avea un caracter social, membrii contribuind la întărirea lor reciprocă.

9. Ce putem afla cu privire la nivelul spiritual de atunci al acestor adunări?

Darurile spirituale caracterizau în mod vădit aceste adunări. Deseori bolnavii erau vindecați prin rugăciunea din credință. Darul limbilor era manifestat în diferite vremuri, ca și darul profetic. Aceste minunate manifestări aveau de scop întărirea bisericii cum și ca un semn pentru credincioși.

10. Cum era viața de familie a primilor creștini?

Viața de familie a primilor creștini era plină de frumusețe. Soția, care acum nu mai era sclava bărbatului ei, își lua locul ce i se cuvenea lângă el, ca tovarășul ei de viață, și ca un conlucrător în lucrarea plină de răspundere a formării copiilor lor pentru împărăție. Invățătura Scripturilor, anume aceea a legăturii soțului față de soție asemuită cu aceea a Domnului Hristos față de biserică, îmbrăca instituția căsătoriei într-o nouă frumusețe și o nouă taină, și mai presus de aceasta, îi dădea un caracter sacru, sfânt.

11. Care era grija lor față de copii?

Ei dădeau o foarte mare grijă instruirii copiilor. La început aceasta nu s'a putut face decât în fiecare familie creștină în parte. Mai târziu s'au deschis școli pe lângă diferite biserici. Rezultatul acestei griji și atenții s'a văzut în hotărâta atitudine a copiilor față de păcat și față de amenințarea de a fi aruncați fiarelor sălbatice. Calmul și liniștea sufletească a acestor copii martiri a fost o pricină de uimire și încremenire pentru conducătorii păgâni; dar în aceasta părinții au văzut răspunsul la rugăciunile lor.

12. Care era activitatea bisericii apostolice?

Marele zel misionar al bisericii apostolice izvora din personala devotațiune față de Mântuitorul. Predica lor era lămurită și hotărâtă, și ca urmare păgânii se înforceau dela idoli spre a servi pe adevăratul și viul Dumnezeu și a aștepta revenirea Fiului Său din ceruri. Credincioșii acelor zile își aveau toate nădejtile și bucuriile puse în lucrurile de sus. Ei făceau totul cu viziunea apropiatei reveniri a Domnului lor și statornicirea împărăției Sale. Viața lor era plină de o așteptare voioasă; și în locul plăcerilor lumești pe cari le părăsise cu toată inima, acum aveau pace și o bucurie ce întrecea orice cunoștință, și pe care lumea nu le-o putea da, dar pe care ei o vesteau cu toată râvnă și puterea dela Domnul, tuturor.

V. Florescu

A N U N Ţ

Gimnaziul Industrial de Fete „București”, anunță deschiderea atelierului de croitorie în localul Școlii din Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu No. 116. Se primesc zilnic comenzi între orele 14—17. Execuție promptă și conștiincioasă.

Direcțiunea